

ZA BOHA A ULAST -

Orel

Ústřední list Československého Orla. — Vydává a řídí Svatováclavská župa v exilu.

Monthly Review of Čs. Catholic Gymnastic League "Orel."

Ročník 31—III v exilu.

Srpen, 1952.

MSGRE DR. h. c. JAN ŠRÁMEK,
první a jediný starosta Čsl. Orla.

Orelstvo vzpomíná

Bylo to jedné červencové noci osudného roku 1939, kdy prostý kněz tajně přecházel hranice rodné země, dočasně porobené. Ještě letmý pohled k zařínovaným vrcholům bezkydským, k Lysé, Radhošti, Ondřejníkům, Hukvaldům, ještě poslední pozdrav a vzpomínka na materské zemi v obrovské. Zůstane tajemstvím, co vše přefletlo v té chvíli nitrem tohoto velkého ševce, jehož jméno je navždy spojeno s dějinami boje za svobodu národa a republiky. Snad i slza horkosti leskla v oku, ba i srdcem pronikla trpká bolest chvíle loučení. 69letý Jan Šrámek přecházel z okupované země, aby ve svobodném světě pracoval a bojoval za právo, pravdu a svobodu československou. Jan Šrámek, katolický kněz, státník, vlastenec, hlava katolického lidu čsl., ideolog a budovatel křesťanského programu politického, starosta Čsl. Orla. Válčená léta nezměrného utrpení proměnila našin krásnou a milovanou, protože českou zemi, v obrovskou věznicí, v níž měla býti navždy udušena naše svoboda. Ale vůle Toho, který záměrně postavil národ do srdce Evropy, byla jiná. Jan Šrámek nebyl sice v oněch těžkých dnech s námi a mezi námi, ale slyšeli jsme z ciziny jeho hlas. Šrámkova pevná víra ve Spravedlnost a vítězství svaté věci národa byla našim národem a oporou, jeho nezlomná síla a nezdolná vůle k odporu našim odporem, jeho naděje nadějí nás všech. Šrámkův hlas byl posilou všech, vždyť to byl hlas mandátáře národa.

Válka končí, brány vězení jsou otevřeny. Ministerský předseda Jan Šrámek se vrací po šesti letech exilu dramatickou cestou přes tři kontinenty světa do svobodné republiky. Je mu však dovoleno vrátit se ve vysoké a naslouněné státní funkci jen do nejzazšího cípu státu. Kreml tak rozhodl. Vždyť nebylo už na programu rudých protektorů, aby tento katolický státník, ryzí vlastenec a nekompromisní demokrat, projel v triumfální cestě jako ministerský předseda na pražský Hrad. Jako nekompromisní obnovitel svobody a garant státní a národní suverenity byl příliš živým svědkem.

A Jan Šrámek, kmet sice nevalného zdraví tělesného, ale duchem velikán, muž stále ještě bystré prozíravosti a státnické rozvahy, ustupuje pak záměrně z přímého politického kolbiště do pozadí, aby čas od času důrazně jen

nabádal k ostráživosti a bdělosti, aby v kritických dnech života republiky s otevřenou rozhodností vystoupil a varoval nejen svůj lid, nýbrž i samo vedení státu. Bohužel, jeho hlas byl tehdy jen hlasem volajícím na poušti.

Rudá rána otřásla zemí a její svobodou. A 78letý Šrámek neváhá odejít opět za hranice, aby tam znovu vedl, soustřeďoval, pracoval a bojoval. V poslední chvíli před odletem do svobodné ciziny jest však zatčen. Kremlovská policie odhadla dobře cenu této velké osobnosti. A proto ode dne puče ještě bedlivěji stráží Šrámka a po nezdařeném jeho útěku z opatrnosti také čas od času mění jeho kriminál. A snad to tedy už zůstane Přívoz, kde bude Jan Šrámek vzpomínat 11. srpna osmdesátých dnů svých narozenin a s ním v tichu mlčící zotročený lid a tisíce exulantů v celém světě.

Jan Šrámek, starosta Čsl. Orla. S hrdostí stojíme pod orelskými prapory, věrná jeho armáda. Byl prvním, zůstává prvním a jediným starostou Orla. Jestliže zápalný plamen orelské myšlenky má svůj původ a smysl ve velikém odkazu leonských encyklik, z nichž vyšleho mocné ideové hnutí proniknout, obrodit a naplnit křesťanským duchem všechno veřejné podnikání, byl to právě Jan Šrámek, který razil cestu těmto obrodným myšlenkám také na poli kulturně-tělovýchovném. Jest spoluzakladatelem Orla, ideovým i faktickým vůdcem, obráncem a strážcem symbolického odkazu orelství v národě. Jasně určil Orlu cestu v národě i národem. Je to hnutí katolické, ale také i národní, organizace bojovná. Proto tak zájemně a při každé manifestační chvíli připomínal Orelstvu smysl jeho určení být úderním předvojem katolických sil v národě, být strážcem náboženského i národní kultury, obráncem svobody lidu a nezávislosti země.

Jan Šrámek byl svědkem krvavého sletu vyškovského r. 1909. Spoluprožíval s gardou orelských průkopníků těžký nástup hnutí před první světovou válkou. Bureje však neúnavně katolický lid, volá jej do orelských řad, nabádá slovem, ale také tvrdě bojuje za uznání Orla v národě. Válka však roztráстила orelské řady. Pečlivý strážce však bdí a čeká, až udeří hodina.

Rok před státním převratem v r. 1918, svolává Šrámek zbylé orelské pracovníky do Brna a pronáší k nim historická slova: "Musíme

obnovit Orla pro příští svobodný náš stát, aby byl obrannou hrází proti všem možným a očekávaným nárazům boje protikatolického." Orel povstal znovu k životu v osvobozené republice. Řady jeho mohutní. Zápal nadšení se rozhořel třebas první roky popřevratové jsou znamenány těžkým bojem.

A budoucí cesty Orelstva, všechny významné události a rozhodnutí nesou patrné stopy Šrámkova ideového vedení. Sletová vystoupení v Brně a v Praze vyzvedla vysoko hodnoty jeho Orla. S hrdostí, ba i se zadostí učiněním sledoval pak Šrámek naši průkopnickou práci v myšlence a organizaci brannosti národa, v níž vrcholí orelský program v pra podstatě vlastního smyslu určení služby Bohu a národu.

A vzpomínáte na bílou Lublaň v červnu 1938? Na onu velkolepou manifestaci bratrství orelstva čsl. a slovinského? Slavnosti lublaňské měly být svědectvím pevné jednoty mravní, politické i vojenské pro očekávané černé dny Evropy, ba světa. Jan Šrámek přijíždí do Lublaně v presidentském vlaku. Byl to tedy nejen příjezd starosty Orla, nýbrž vlastně cesta státníkovy. A slovinský lid živelně dokumentoval svoji vůli a věrnost lidu čsl. bělehrad-

ská vláda však už zatím naši společnou věc zradila.

Třebas se Šrámkova velická osobnost nevyčerpávala jediné vedením a organizací orelského hnutí, přece jen zůstane svědectvím, že Orel byl jeho srdci nejbližším a byl mu vždy nejvěrnějším.

Bratře starosto, blíží se den Tvých narozenin. Tvoje modrobílá armáda žije dnes v katomkách řada orelských předáků byla umlčena navždy nebo trpí v kriminálech. Proto hlas orelské polnice nezazní slavnou fanfárou k počtu starosty, orelské korouhve zůstanou i na dále zahaleny smutkem. Ale Orelstvo nezapomíná a nezapomene. Je ticho před bouří!

Veliká hodina však již bije!

Armáda v katakombách zatím mlčí. Za to však mohou svobodně mluvit tisíce bratři a sester, kteří dnes žijí ve svobodném světě.

A my k tvé počtu v duchu vysoko zvedáme prapor vyškovský, korouhev orelských pionýrů. Je posvěcena krví, je symbolem odhodlání k boji.

A pod touto korouhví obnovujeme i za Vás, trpící doma, orelský slib: věrné služby Bohu a národu.

—Vladimír Orel.

Bratr Dr. Chudoba odchází z funkce starosty

Z prominentního místa starosty Svatováclavské župy Orelstva v exilu, ne však z orelských řad, z orelské práce a z orelského boje, odchází osobnost, která si zaslouží hlubšího povšimnutí.

Br. Dr. Bohdan Chudoba, splnil svůj úkol, který si vytknul na začátku svého starostenství ve Svatováclavské župě Orelstva, totiž: vymohl Orlu pravidelné vysílání v Radio Free Europe a zajistil vydávání ústředního listu Čs. Orelstva "Orel," a nyní přetížen učitelskou prací na Iona College a Fordham University, skládá funkci starosty, aby jeho zaprázdňováním netrpkla celá organizace orelská, která zvláště v dnešní době vyžaduje spousty času, pozorování, bdění a bojů s elementy, které chtějí udusit Orla v zahraničí, když se jim to nepodařilo doma ani nacistickým rozpuštěním, ani násilným sloučením v Jednotném Sokole, ani komunistickým rozpuštěním.

Br. Chudoba si byl vědom, že největší ná-

por v emigraci od marxistických a mírně-socialistických složek veden bude ne tak na třítnové politiky pravice, jako spíše na organizaci, která jest nesmířitelným odpůrcem veškerého totalitarismu, ať už se jeví ve formě hrubé nebo mírnější. Bylo vskutku štěstím, že ve své první fázi života v exilu, našel Orel takového starostu, jakým byl br. Chudoba.

Jako historik nejen historii píšící, nýbrž i z historie se učící, poznal, že Orelstvo, pokud bude věrně střežit odkaz, na němž vybudovalo svoji existenci — totiž víru v Boha a lásku k vlasti, — že toto Orelstvo jest a může býti jediným kladným faktorem, schopným připravit šťastnější budoucnost republiky a národům v ní žijícím. Proto také za orelskou myšlenku dal se do boje, řídě obratně břitkou zbraň svého péra ať proti ideovým nepřítelům nebo zviklaněm ve vlastních řadách. Jeho věhlasu, učenosti a autoritě vděčíme, že se Orel organizací ujal na celém světě a že nebyl ukřičen ani houkáním sýčků náboženských tmářů ani

úlisnou podlostí supernacionalistických šovinistů. Orel tu dnes existuje, aby celému světu hrdě hlásil, že pokračuje v boji za nezadatelná práva svobody lidské i národní, jsa k tomu veden Božími pravdami, jakož i Božím neměnným mravním i právním řádem. V osobě Chudobově vyjel nový Lev z Rozmitálu z Čech až na konec světa, aby získával slávu českému jménu ne v klání na turnajích rytířů, nýbrž v klání o pravdy, za něž dnes národ doma trpí a umírá, zatím co my bloudíme světem jako králové bezzemí s ustavičným znamením nevítaných DP na čele. Br. Chudoba tolikrát zdůraznil, že nelze, aby náboženství bylo násilně oddělováno od života ať jednotlivce nebo národa. Proto také Orel, jakožto přední harcovník Katolické akce, má všude zjednávat průchod této zásadě, bez níž i nové osvobození ze jha komunistického nemůže učinit domov nejen šťastným nýbrž ani bezpečným.

Americký Governor státu Illinois, Adlai E. Stevenson, nedávno prohlásil, že nejhlavnější rozdíl mezi Amerikou a Ruskem spočívá v tom, že vůdcové Ameriky věří v Boha, kdežto vůdcové Ruska obrátili k Bohu svá záda a popírají Jeho samotnou existenci. To jest neočehvějným přesvědčením i br. Chudoby, že vůdcové našich národů musí věřit v Boha a respektovat Jeho řád, aby byli schopni připravit svému lidu štěstí a blahobyt, pokud vůbec jsou tyto na zemi možnými. V těchto intencích vedl a inspiroval Orla a jeho členstvo. Povzbuzoval ty, kteří obklopení zuřivou nenávisť a neustálým náporom nepřátel, zdáli se viklat a ustupovat. Právě ze těchto svízelných okolností bylo třeba ozřejmit universálnost orelské organisace, která se neomezuje na skákání do

dálky nebo na cvičení prostných.

Orel jest organisací nábožensko—kulturně—tělovýchovnou. Prvek náboženský hraje hlavní melodii v Orle, zatím co ostatní prvky tvoří pestrou koloraturu jeho harmonické skladby. Bůh jest pro Orla Otcem, Vůdcem, Králem a Zákonodárcem. Z víry v Boha vyvěrají všechny ostatní prameny denního života ať tělesného nebo duševního. Kultura jest samozřejmě možná jen křesťanská, poněvadž vymýtíme-li křesťanské prvky z kteréhokoliv odvětví kultury, zbývá buď suchá fádnota nebo krutý barbarismus. Orel propaguje křesťanskou kulturu bez ohledu na klukovské pokřiky různých ismů o zpátečnících, tmářích, klerikálech a p., poněvadž ví, že právě křesťanská kultura vytvořila ideální prostředí pro soužití národů, pro rozvoj zdravé rodiny, pro konsolidaci hospodářských poměrů, hodnotí všechny stavy stejně a vychovává je k lásce mezi představeným a poddaným, mezi mistrem a dělníkem, mezi hospodářem a čeledí. A nakonec také zdravé tělo jest péčí Orla, vycházející z oné pravdy, již antikou vyslovené: Zdravá mysl ve zdravém těle.

Vzor br. Chudoby byl všem bratřím a sestrami posílením v boji za základní myšlenky Orla. Věříme, že jeho odchodem z nejvyšší orelské funkce neodejde jeho příklad ani jeho osobní aktivita pro Orelstvo. Věříme, že spolu s ostatními neadšenci modrobílé legie bude v prvních řadách třímat prapor "Za Boha a vlast," aby jej vítězně donesl do vlasti jako nadějně ubezpečení lidu, že "drahý český národ neskoná, že všechny hrůzy slavně překonal."

—Jatný.

Všechna pokolení budou mne blahoslaviti

(Luk. 1, 48)

1. listopad 1950 zůstane nezapomenutelně zapsán v dějinách církve i v mé duši. Ne nebi se sotva začínaly ukazovat první červánky ranního svítání, když naše loď se 14 sty uprehlíky vplouvala po bouřlivé cestě z Evropy do newyorského přístavu. Vlevo se temně rýsovala Socha svobody, vpravo se zařezávala do mraků "skyline" velkoměsta, pycha nového světa, korunovaná vrcholkem Empire State Building, vyrostlá z návrhu katolického architekta Al Smithe. Bylo to všechno jaksi jiné než jak jsme byli zvyklí v Evropě, kde

nás v městech i vesničkách vítávaly a loučily se s námi kostelní věže jako důkaz toho, že nejvýše nade vším je všemohoucí Bůh.

V duši zrychleně probíhaly myšlenky a pocity které asi každý cítí, když si uvědomí nechtěný odchod z prostředí, k němuž přirostlo jeho srdce a s trochou nejistoty, trochou naděje přichází do nové země. Po ranní meditaci rušené zvědavostí po novotách zašel jsem do podpalubí sloužit mši sv. Byl svátek Všech Svatých. Moje myšlenky letěly přes moře zpět do Říma, kde jsem prožil nejkrásnější léta

svého mládí a v duši zněly melodie diků a chvály: Ave maris Stella—Zdrávas Hvězdo mořská. Byl k tomu zvláštní důvod. Asi v tu chvíli papež Pius XII. prohlašoval dogma, pravdu, kterou musí každý katolík ve svědomí věřit, že “Maria, Neposkvrněná Matka Boží, vždy Panna, byla na konci svého pozemského života s duší i tělem vzata do nebeské slávy.”

Ve vedlejší místnosti v podpalubí konali své ranní modlitby příslušníci židovského náboženství a já jsem cítil smutek, že ten národ nepoznal den Božího navštívení, že se neraduje společně s námi nad slávou příslušnice svého národa, kterou Bůh a jeho náměstek na zemi zahrnuje dnes takovou slávou a dávají zazářit světlu jejich milostí v temnotě těchto dnů a v temnotě a nejistotě naší, dávající tak novou naději a sílu našemu boji a putování pozemskému

Nahoře zatím začal zdoluhavý proces vyloďovací a po poledni jsem se ocitl uprostřed ruchu na pevnině. Pokusil jsem se slabikovat noviny, abych tam našel zprávy z římských oslav. Ale nadpisy byly na zcela jiném pólu než jsem čekal. Všechno bylo ve znamení atentátu na presidenta Trumana. Bylo to drtivě zarážející. Evropa bývá prohlašována za zteřelou a všechna záchrana se očekává z nového světa. A přece moje první zkušenost je tak docela jiná a nedává dosti pevnou záruku trvalé jistoty. Tehdy jsem si znovu uvědomil, že obnova a záchrana světa přijde jen z víry ve Vykoupení Kristovo, že jediná ekonomie, která nás může zachránit, je ekonomie kříže Kristova a tajemství s ním souvisejících, z nichž tajemství Nanebevzetí je znamením této doby.

Ovšem nově prohlášené dogma nezapadá do myšlenek a názorů dneška, nebylo to ani jeho účelem a bylo by to spíše tragické, protože nutno začít zcela jinde, než kam dospěl svět na kterémkoliv kontinentě, nutno ukázat a zdůrazňovat pevnost Kříže uprostřed zmítajícího se světa. Mariánská dogmata měla v tomto směru od začátku zcela zvláštní poslání. Když koncil efesský prohlásil r. 431 dogma o božském mateřství Mariině, bylo to v temné době bludů ariánských. Dvě století později r. 649 bylo definováno na koncilu lateránském učení o věčném pannaenství Mariině, ale svět se začínal otrásat stěhováním národů a zdálo se, že mnoho nezbude z křesťanství. R. 1854 bylo prohlášeno dogma o Neposkvrněném Početí, ale racionalistický svět nevěřil v nic,

neřku-li v dědičný hřích. R. 1950 prohlašuje dogma o Nanebevzetí, spásu a nebeskou slávu lidské bytosti s duší i tělem právě v době, kdy materialismus, pozemkost, slaví triumfy a vysmívá se každé myšlence na věčnost a Boží svrchovanost nad světem.

Není možné, abychom se zde třeba jen v krátkosti zabývali všemi theologickými, biblickými a historickými otázkami souvisejícími s prohlášením tohoto dogmatu. Zvláště pro nás Čechy a Orly nebyla definice ničím příliš novým, leda jen vnější slavnou formou toho, čemu naši předkové od pradávna věřili. Vzpomeňme si jen na starobylou basiliku velehradskou zasvěcenou Nanebevzetí Panny Marie a na orelské poutě konané pod její záštitou 15. srpna na Hostýně. Bylo by také zbytečné odpovídat na námitky proti dogmatu z nekatoличkých řad, protože ti lidé s miliony jiných nevěří ani v Boha ani v Kristovo Božství, ani v jeho přítomnost v eucharistii, takže kterýkoliv článek víry jak se mu děti učí v katechismu jim může býti stejně nepochopitelný nebo i směšný. Zmíníme se jen krátce o možnosti a vhodnosti této definice, neboť tyto otázky značně zaměstnávaly theology před listopadem 1950.

Definováním nauky o Nanebevzetí se nám neukládá k věření něco zcela nového, nýbrž se jen slavnostně prohlašuje pravda, kterou církev od pradávna věřila, pravda, která je obsažena více nebo méně výrazně ve zjevení t. j. v Písmě a v církevním podání. Toto je podstatným předpokladem k definici a výrazné prohlášení takové pravdy pravdu netvoří, jako hvězdář netvoří hvězdu, kterou s určitostí vypočítal dříve než ji spatřil v dalekohledu nebo spektroskopu, jako objevitel netvoří drahokam, jemuž generace nepřikládaly zvláštní cenu, nebo jako přirozené léčivé zřídlo, jehož jsme se naučili teprve nedávno užívatí není tím teprve vytvořeno. “Jako by bylo nutno považovat za nemoudrého toho, kdo nevída v seménku ani kmen, ani větev, ani listí a květy by nepokládal tyto části za plod semen, nýbrž za přídavek nějakého vnějšího činitele, tak by bylo stejně nemoudré, kdyby někdo popíral pravdivost prohlášení Božích milostí existujících v živé církvi a chtěl trvati zásadně na formulách jak je vyjádřila prvotní církev.” (Solovjev: Základy duchovního života.) Uvážíme-li hloubku tajemství Vtělení Božího jak je vyjádřeno v Písmě, učení cír-

kevních otců a svorné církevní praxi, zjeví se nově prohlášené dogma prostému křesťanskému rozumu skoro jako samozřejmý článek ekonomie vykoupení. Tím se ovšem nijak nestírá nadpřirozená tajemnost a hloubka lidskému rozumu nepochopitelná v tomto tajemství.

Z biblických textů vedoucích logicky k rozumnému přjetí této pravdy jsou to hlavně tyto: "Zdrávas Maria, milosti plná.", jak z poslání Božího řekl archanděl Gabriel Panně Marii. Plnost milosti nutně vyjadřuje osvobození od dědičného hříchu a jeho důsledků, jimiž jsou smrt a očekávání vzkříšení. "Veliké věci učinil mi ten, jenž moený, jehož je jméno svaté", prohlásila Maria po zvěstování archandělově a "Hle, od této chvíle blahoslaviti mne budou všechna pokolení", slova, jimiž se prorocky předpovídá rozmach mariánské úcty po všechny věky.

Nejstarší křesťanská století mají v prvech mariánské úcty úctu k tajemství Nanebevzetí a předávajíc ji od pokolení k pokolení poukazují na učení předků, zvláště na Melitona ze Sard, žáka sv. Jana Evangelisty. Sv Efrém ve 4. stol. prohlašuje výslovně skutečnost Nanebevzetí, třebaže nechápe způsob a historické okolnosti tajemství. (Ani nová definice neřeší otázku, zda Maria nejprve zemřela či byla vzata do nebe před svou smrtí.) Kdyby zde bylo místo k podrobnému prozkoumání a výkladu všech textů, zbytků církevního umění, liturgických zařízení vztahujících se k tomuto tajemství, učení svatých a církevních učitelů a hlavně všeobecného a svorného souhlasu celé církve učící a slyšící t. j. biskupů a věřících, vynikla by jednotnost církevního podání ještě zřetelněji.

Zdánlivě závažnější se zdála otázka vhodnosti prohlášení tohoto dogmatu v dnešní zmatené době. Před definicí theologové volně toto téma diskutovali. Ale konečné rozhodnutí o vhodnosti nebo nevhodnosti patří nejvyšší učící autoritě, t. j. papeži. Koncem milostivého léta 1950, po poradě s nejvýznačnějšími theology, papež rozhodl, že nynější doba i stav církevního učení jsou vhodným okamžikem definice. Zde jsou slova z dogmatické buly papežské "Munificentissimus Deus," která ve zkratce obsahuje všechny duchovní důvody prohlášení: "Když jsme vyslali k Bohu—praví papež—četné vroucí modlitby; a prosili o osvětlení Ducha pravdy, k slávě všemohoucího Bo-

ha, který udělil zvláštní výsady Panně Marii k oslavení svého Syna, nesmrtelného Krále věku a Víťaze nad smrtí a hříchem, aby zvýšil slávu své vznešené Matky, k radosti a plesání celé církve, z autority Pána našeho Ježíše Krista, blahoslavených apoštolů Petra a Pavla a z autority naší veřejně přednášíme, prohlašujeme a definujeme, že jest pravdou Bohem zjevenou, že Maria, Neposkvrněná Matka Boží, vždy Panna, byla na konci svého pozemského života s duší i tělem vzata do nebeské slávy."

Každý katolík se v úctě a radosti sklání před tímto vznešeným prohlášením, které se řadí mezi Božská připomenutí pro naši dobu a s nadějemi věčného života nám ukazuje i vznešenost pozemského poslání pod zaštitou nebeské Matky. Před více než třemi sty lety bylo město Brno po mnoha utrpeních kolem svátku Nanebevzetí zachráněno od Švédů na přímělu Matky Boží. Hora hostýnská připomíná zachránění od Tatarů, četné mariánské svatyně na horách i v údolích naší milé vlasti připomínají úctu, kterou k ní chovali naši předkové. V těžkých chvílích exilu a ve strastech našeho domova si připomínáme slova Balbinova: Milá byla Maria Čechům, milí budou Čechové Panně Marii. Matka Boží je oficiálně prohlášena za patronku bratrského národa slovenského, jehož věřící společně s námi a našimi doma nesou velikou váhu utrpení. Toto je jeden ze základních bodů v nichž jsme zajedno: Máme společnou Matku v nebi. Začneme zde a pak se nám podaří najít i vhodné definice svorného soužití v lásce pro naše společné a strastné putování pozemské.

Maria neopustí.

—Dr. Petr Lekavý.

Všemohoucí vládkyně Rumunska, Anna Paukerova, byla vyloučena z ústředního výboru komunistické strany Rumunska a byla zbavena funkce min. zahraničí.

Puč francouzských komunistů k uchvácení moci se nezdařil proto, že ministerstvo vnitra nebylo v marxistických rukou, nýbrž v rukou vlasteneckých Francouzů. Takové Duelosy nelze zavírat, až zvednou povstání, ti patří za mříže při prvním průkazu jejich vlastizrady. A býti komunistou, toť vlastizrada sama sebou.

Z dopisu příteli Orлу

který bojuje v džunglích Francouzské Indo-číny v Cizinecké legii proti komunistům.

„ . . . V Tvém postavení, kde nebezpečí číhá každým dnem a za každým krokem, nezbyvá než pevná víra v Boha, který nás vidí všude, který zná své věrné a který nás nepouští. Bůh je naším Otcem, je naším rádcem a naší nadějí.

Byl jsem mnohokrát v nebezpečení života, mnohokrát v beznadějně situaci a přece jsem se vždy nakonec z toho ze všeho dostal. Je třeba jen vydržet, nepoddávat se pesimismu, nepoddávat se zoufalé náladě. Je třeba věřit, protože víra i hory přenáší. A tato víra vyvede i Tebe ze všech nebezpečností. Tato víra ve Vyšší moc nad námi dá i Tobě útěchu a dá Ti i jistotu. Budu na Tebe vzpomínat ve svých modlitbách, protože jsem Tě měl rád. Věřím, že Bůh Tě ochrání a že Ti vždy pomůže ve chvílích nebezpečností. Bdi jenom, neztrať víru a naději, stůj na stráži jako bojovník Boží jako bojovník Kristův.

Snad to ještě nějakou dobu potrvá, než Ti bude možno odejít z opech nebezpečných míst, snad ještě mnohou hořkou slzu uroníš, snad ještě ztvdneš více ve své samotě a prostředí cizím, ale i Ty se jednou zase vrátíš do normálního života. Zase budeš člověkem, který v svobodným žije uprostřed svých přátel. Máš svoje přátele, kteří na Tě myslí, kteří Tě mají rádi a kteří se s Tebou jednou rádi shledají.

V chvílích života získáváme více než v dobách klidných. V nejtěžších chvílích máme příležitost zaposlouchat se do našeho nitra, máme možnost proniknout pod kůru všedního a povrchního života a vidět dále, vidět lépe. Naučíme se znát sama sebe, naučíme se i poznání druhých, porozumíme jim, pochopíme je a dovedeme jim pak odpouštět jejich chyby, vidouce svoji vlastní slabost a svá vlastní provinění. Jednou přijde pro Tebe čas, kdy poznáš, že v těchto hrozných a snad i někdy zoufalých chvílích vytěžil jsi ze života nejvíce, že v těchto dobách nebezpečnosti a samoty Tvůj duševní život byl rozmnožen a obohacen. A jednou snad budeš ještě rád vzpomínat i na prožitou bolest a radovat se z toho, že bolest přešla. — Není pro nás radosti, nedovedeme ji vyžít v její plné intenzitě, neprožili-li jsme předem bolest. Jen ten porozumí radosti,

jen ten porozumí životu, kdo porozuměl bolesti a jejímu smyslu.

Všechno, cokoliv se děje v životě našem má svůj smysl, má svoji příčinu. To poznáváme až teprve později, kdy díváme se na vše s určitým časovým odstupem.

Milý bratře, až Ti bude v životě nejhorší vzpomen si, že nejsi ve světě sám, vzpomen si, že jsou lidé, kteří Tě mají rádi, kteří na Tě myslí a kteří se chtějí s Tebou jednou sejít. Vzpomen si, že Otec nás všech je stále s námi ita všech cestech, že nás nás hledí a že nás miluje. Jeho Láska poslala nám na svět svého jednorozěného Syna, který za nás trpěl, který těžká muka podstoupil, aby nám brány ráje otevřel a aby nám odhalil smysl utrpení, jeho příčinu a jeho časnost. Nic netrvá v světě věčně. Po Velkém pátku přišlo slavné Vzkříšení. I nám všem nadějme jednou Vzkříšení, až oprození a očistění utrpením vstaneme z hrabu tohoto času nešťastného. Staneme se znovu lidmi svobodnými, kteří dovedou prožít krásu života, poněvadž poznali jeho krásu, kteří dovedou prožít plnost života, poněvadž poznali jeho prázdnotu, kteří dovedou prožít svůj život v radosti, protože poznali bolest, porozuměli jí a dovedli se jí protřpět. Staneme se lidmi novými, poněvadž jsme poznali smysl i radosti, poněvadž jsme poznali smysl života vůbec.

Máme ještě všichni dalekou cestu před sebou. Je to cesta obtížná, cesta nocí. Ale hvězda víry svítí nám v ní, abychom nezabloudili. Hvězda mořská, Panna Maria, vede své věrné na jejích plavbách životem. Jsme šťastni, že máme svoji hvězdu, ne onu rudou, poskvrněnou krví milovníků, ale hvězdu Betlémskou, zvěstující zrození Lásky. Až zrodí se v srdcích zástupů láska, láska k Pravdě Boží, láska k našim spolehnutelům v tomto údolí slz, pak bude konec utrpení tohoto času, pak nastane začátek oné slavné éry příchodu Království Božího na zemi. A toto Království Boží nepřijde s patrností, protože je v nás. My je musíme nejprve objevit v sobě i v našich bratřích, porozumět jeho podstatě, kráse a vznešenosti a vejít v pravou svobodu slávy Synů Božích, které Pravda Boží osvobodila.

Buď dobré mysli! Den blízek jest!

Tvůj bratr v Kristu

Josef

Maria, Maticčko, my jdeme k Tobě

Neobyčejný ruch vládl v každé orelské jednotě začátkem srpna, kdy se děly přípravy orelské pouti na sv. Hostýn. Vždyť během několika málo let stal se Hostýn svědkem dokumentování víry, Orelstva a jeho nadšené lásky k Bohu a národu. Nebylo ani třeba, aby ústřední orelský věstník vybízel své členstvo k hojné účasti. Ti, kdož jednou na orelské hostýnské pouti byli, ti si to neodpustili, aby nešli znovu a aby nepřivedli nové, jimž bylo třeba vlít více nadšení do jejich orelské krve.

Zlatým písmem zůstanou zapsány v orelských análech zvláště pouti v prvních okupačních letech v r. 1939 a 1948. Kdo byl svědkem oněch strhujících scén, které manifestovaly orelské rozhodnutí "pro Boha žít, trpět a umírat," ten si odnesl domů dosti síly, aby přísahám tam slavnostně proneseným mohl zůstat věren za všech okolností. Proč právě v těchto dvou letech tak ohromné orelské řady přišly na sv. horu Hostýna? Bití a zotročení přišli se potěšit a povzbudit do nastávajícího boje. Lidé neměli nic, ztratili ty nejcennější statky lidských svobod, ani mluvit se nesmělo hlasitě. A tito opuštění od svých kormidelníků, tito zrazení svými vůdci, tito prodaní svými soci-

alistickými otrokáři, mají na paměti slavnou dobu země a národa, mají na paměti vítězství, která jejich předkové, za nejbídnějších podmínek, slavně dobyli, byvše podporováni jak morálně tak i fysicky velmocným přispěním Velké Matky svého národa. Proto ty tisíce, které jak mravenci se hrnou po cestách a stezkách na zalesněný vrch Hostýna, aby aspoň na okamžik spatřily onen fakt, jenž jest vepsán nad vchodem Hostýnské svatyně a jenž každému přichozímu vlévá pocit heroa, který i ve svém ponížení cítí blaženost příštího vítězství: "**Vítězná Ochrankyně Moravy, zůstaň Matkou lidu svému.**"

Ano, to spěchaly ubohé sirotky, které unikly aspoň na chvíli svým macechám a přišly k Matee, která divy tvoří. Vždyť toho divu bylo potřeba. Kde kdo klesal na mysli, nebylo na koho se spolehnout, u koho hledat povzbuzení a potěchu. Všichni zklamali. Bylo vidět, že lidská důstojnost nezávisí na materiálních věcech, že jest udržována jen ideami, něčím, co není dílem pouze lidským, nýbrž co dává tušit víc než přirozeno—Boha, nadpřirozeno. A právě ve chvílích ponížení si člověk nejdříve připomene svoji nemohoucnost a zvedá zrak svůj tam, odkud již tolikrát přišla spása ať celému světu, nebo pouze jeho národu. Zrak těchto přichozících obrací se k blankytnému nebi, jež svou barvou připomělo znavenému poutníkovi nekonečnost a věčnost orelských ideálů a potěšilo ho svojí účastí. A což teprve hostýnská svatyně, malá ukázka zkamenělého nebe? Každý poutník tu cítil teplou ruku milosrdného Boha a sladký úsměv Matky, která poukazovala na svého Synáčka, jenž držel v ruce blesky, jež byl připraven metat do Vůdcova hlavního stanu či do jiných stanů, z nichž vychází totéž zlo, jako kdysi ze stanů asiatských hord, tábořících na úpatí této posvátné hory.

Přišli sem orelští chlapečci a děvčata, aby tiše protestovali proti páchanému bezpráví. Přišli sem, aby si navzájem dodali odvahy, vždyť pohled na desctitisícové zástupy strhoval k nadšení. Přišli sem vůdce Orla, aby si vyprosili sílu a požehnání pro dny, které je čekaly ať ve vězení, nebo pod rukou katovou. Zde klečel br. Jílek, P. Šubrt, nevědouce, že jest to jejich poslední pout. Zde byli všichni ti poslední orelští funkcionáři, které komunistická lůzovláda umlčela za mřížemi žalářů.

70.000 orelských bratří a sester r. 1948 se přesvědčilo, že jest nemožné zničit ono vznešené pojetí, které Orel národu svou organizací skýtal. Pokud si všichni členové uvědomí, že jsou pouze vykonávanými nástroji Božích myšlenek, že jsou vyslanci Pravdy, kteří se nesmějí lekat žádné oběti, aby, jako kdysi Eliáš, řekli moderním Achabům nemilou skutečnost, potud bude Bůh sám dodávat síly slabým stvořením a bude je činit postrachem a živým svědomím pachatelům zla.

Vzpomínáme-li dnes v exilu hostýnských dostaveníček Lásky Boží, nelze jinak vzpomínat než se závazkem nástupu do práce pro Orla. Už je konečně čas, aby se přestalo veřejně i soukromně naříkat na náš uprchlický osud. Z Boží milosti jsme na svobodě, kterou by tolik bratří a sester doma si přálo. A nepřišli jsme zachraňovat jen dobré bydlo a svoji bezcennou tělesnou schránku. Přišli jsme ven splnit hostýnský slib. Všichni bratři, kteří byli na poslední hostýnské pouti vědí, že Orel musí být prvním a nejmočnějším činitelem k povalení komunismu doma i ve světě. Musíme vyvinout veškeré úsilí, abychom se především úplně sjednotili a pak začali totální útok na všechny posice komunismu a jeho přísluhovačů. Orelstvo musí tvořit jeden šik, jednotnou mysl. Není mezi námi žádných orelských rozdíhů. Naše cíle jsou jasné. A kdo by svou osobnost chtěl klást na překážku této orelské práci, s tím jako Orlem počítat nemůžeme, ba ani jsme s ním nikdy nepočítali. Nelze spoléhat na slavné veličiny, které zbožňují samy sebe; jedná se o boj a k tomu potřebujeme vojáků! Národní Hostýn jest opět obléhán rudými Tatary. Na odpor se jim postavil pouze Orel, který bude bojovat bitvu až do konečného vítězství. Nespokojí se se žádným příměřím, buď bude vítězem a s ním i národ, nebo padne a s ním padnou veškeré naděje našeho lidu. Voláme proto všechny bratry a sestry, aby se přihlásili k práci za orelskou myšlenku. Jestliže se socialističtí sketové dívají na výhody, které jim z dnešní Kalvarie národa mohou vyplynout, připomínáme všemu Orelstvu, že od nás žádá Bůh a vlast jen **OBĚTI**. Nikdo ať nepočítá, co mu to vynese. Životy, schopnosti, skrovné statky jsou nám dány k tomu, abychom dopomohli trpícímu lidstvu a národu k svobodě.

Nechť ustoupí kdo chabě naříká,
Orlové činu vzleťte s chutí novou;

My rytíři jsme, strážci z Blaníka
A pod korouhví táhnem Václavovou . . .

Věřím, že se najde dosti "Orlů činu," kteří se vychovávají v mravní velikány, aby svým příkladem strhovali své okolí k nadšené spolupráci a získávali novověké křížáky na znovudobytí ztracených posic katolicismu ve světě. Naše práce a náš boj je o to lehčí, že máme zač bojovat. My nemáme nikdy nedostatek vídeň, poněvadž pro nás nejsou svrchovanými a neomylnými generály Šrámkové, Jílkové, Chudobové a j., nýbrž my jdeme pod praporem Kristovým, pod záštitou Jeho svatě Matky. Pro nás není vyřízenou věcí a skončením boje, když zasedne na Hradě Masaryk, nebo Heydrich, nebo Gottwald, nebo Zenkl! Jen tenkrát ustaneme v boji, až právo Boží bude svrchovaným zákonem našeho národa.

Bratři a sestry, nyní je čas, abychom poznali dobu navštívení Božího. Po třetí bychom již v porobě na Hostýn jíti nemohli. Matka Boží nás tak přesvědčivě vybízí k nástupu do boje. Povstaňme, abychom zachránili dědictví otců!

Ze se tak stane, máme nebeské ujištění:
MARIA ZA NÁS PROSIT NEPŘESTANE.

—Janevan.

ORELSKÉ SVATÉ POLE

Dne 24. dubna 1952 zemřel v Brně, ČSR, po těžké nemoci J. M. Msgr. Th Dr. Silvestr KULHÁNEK, arcijáhen a druhý infulovaný prelát brněnské stoliční kapituly a kancelář biskupské konsistoře, ve věku 71 let.

Ve stejný den vrátil svou šlechtetnou duši Bohu jiný, zasloužilý kněz brněnské diecése Msgr. Alois Kopal, dlouholetý spirituál brněnského alumnátu, posledně jeho regent ve věku 60 let. Oba zemřeli měli pohřeb z brněnské katedrály. Odpočívajte v pokoji!

BOJ ZA SVOBODU.

"My všichni musíme pracovat za urychlené osvobození Československa od tyranie, kterou na Čechoslováky uvalil sovětský útočník."

Z poselství republikánského senátora Ibese Radě Svobodného ČSR.

"Všichni Američané, bez ohledu na původ svých předků, chovají naděje, že Československo bude jednou svobodné."

Z poselství republikánského senátora Lodge Radě Svobodného ČSR.

PÍSEŇ K HOSTÝNSKÉ PANNĚ MARII

1. Chválu vzdejme, Moravané,
nejsvětější Matce Páně,
pějme vroucně nebes kněžně,
vzývejme ji všichni něžně;
Maria, Maria, dennice vítězná,
Maria, Maria, lilie libezná,
oroduj za nás,
Matko v každý čas,
Královna nadhvězdá.
2. Tak jsi byla nebi milá,
že's nám Boha porodila,
pravá's Matka Pána Krista,
zůstala's vždy Panna čistá.
3. Nesmírná jest Tvoje cena,
milostí Tys naplněna;
jak jest divná Tvoje krása,
ode věků svět to hlásá.
4. Panno čistá, Panno svatá,
bez poskvrny započatá.
Ty's květ božské libeznosti;
kdo by vychválil Tě dosti?
5. V lůně Tvém Bůh odpočíval,
na Tvých prsou tíše dlival;
která matka Tebe předčí?
které matky syn jest větší?
6. Ty jsi Panna, nejmoudřejší
veškeré cti nejhodnější,
nelze Tebe vycháliti,
slávy Tvoji zvelebiti.
7. Panno věrná, dobrotivá,
s důvěrou Tě hříšník vzývá,
spravedlnost Tvoji chválí
a Tvůj věhlas neustálý.
8. Příčinou Ty's mého plesu,
Tobě darem srdce nesu,
z Tebe čerpám zbožnost pravou,
Ty jsi studnicí nám zdravou.
9. Tajemná Ty's růže nová:
vyšlá z keře Davidova,
věže ze slonové kosti,
dům jsi zlaté výbornosti.
10. Ty jsi naše k nebi brána,
za úmluvy archu dána,
hvězda jitřní záře jemné,
jež nám svítí v noci temné.
11. Nemocným Ty, dáváš zdraví,
útulek jsi hříšných pravý,
zarmoucených potěšení,
svaté Církve spomožení.
12. Vyvýšená's nad anděly
a všech svatých soubor skvělý;
Ty's všech tvorů císařovna,
Tvoje moc je nevýslovná.
13. Chraň nás, Matko nejmilejší,
na obtížné pouti zdejší,
zahynouti nedej dětem,
které pustým bloudí světem.
14. Zacel rány duše, těla.
Matko v lásce neumdlělá,
a lid věrný přived' v kraje,
tam, kde světlo věčné plaje.

PŘEHLED UDÁLOSTÍ.

Nejvýznamnější světovou událostí je nepochybně podepsání mírové smlouvy, uzavřené mezi Západním Německem se strany jedné a Spojenými státy americkými, Anglií a Francií se strany druhé. K uzavření této mírové smlouvy došlo přes veškeré hrozby, kterými se snažila Moskva zabránit uznání státní samostatnosti a svrchovanosti Západního Německa a jeho zařazení do protikomunistického tábora. Je to dokladem, že svět se už nedá strašovat a není ochoten ustupovat komunistickému teroru. Spojenci musili čítat s tím, že Sověti odříznou od světa západní zonu Berlína — spoje silniční, letecké a telefonní, — ale nezalekli se ani této skutečnosti. Kdyby sovětská vojska se rozhodla obsadit vojensky tuto zonu, těžko by se mohla Anglie a Francie ihned rozhodnout hájit ji vojensky, ale tato další expanse komunismu by rozhodně nebyla řešením konečným, ale začátkem řešení nového světového konfliktu.

I komunisté v Moskvě jsou si toho patrně vědomi a proto současně rozehrávají nepokoje na druhém konci světa v zajateckém táboře na ostově Kojo u Koreje, kde komunističtí zajatci ze Severní Koreje a Číny na 4 dny zajali amerického generála Doda a připravili ho tak o generálskou hodnost a kde všechno nasvědčuje tomu že velké vyjednávání o příměří je jen záclonou k novému vyzbrojení a zorganizování komunistických armád v Severní Koreji k novému útoku.

Tato nejistota o tom, jak se urychlí vývoj světových událostí, se odráží také v nervositě komunistických uchvatitelů moci v zotročené vlasti. Zklamání prostých komunistů nad obecným snížením životní úrovně, dostavivší se místo slibovaného ráje na zemi, trestní rozsudky a správní nálezy, na základě nichž dělníci a horníci za nedostavení se do práce jsou posíláni na otrocké galeje v táborech nucené práce, nemožnost rozumného vysvětlení, jak z nejvyšších vůdců komunismu — Slánský, Clementis, Švermová a spol. — se stali po zatčení největší zrádci — to vše vyvolává ovzduší, v němž místo lidí se pohybují jem mlčenlivé stíny, které se sice hýbou, ale jsou bez života.

Komunistické vedení má strach provést čistku v nižších složkách strany, aby se lidé neprobrali z mrákot a nevznikla skutečná revoluce. Hledí se zajistit tím, že zlikviduje po-

sledního svého třídního nepřítele — soukromě hospodařícího zemědělce. Poněvadž Jednotné svazy českých a slovenských zemědělců nesplnily tuto katovskou úlohu, byly 14. března rozpuštěny. Jednotný svaz českých zemědělců nedočekal se čtvrtého výročí mučednické smrti svého největšího odránce a místopředsedy Inž. Dr. Rostislav Sochorce, který dne 13. května 1948 v komunistickém vězení obětoval svůj život jako skutečný tribun zemědělského lidu za jeho práva, ale i jako osvědčený a vynikající orelský pracovník za ideály orelské.

POUČENÍ Z KOREJE

Druhé výročí korejské války dne 25. června připamatovalo, že lidstvo se nerozloučilo s válkami a že druhá světová válka nebyla poslední. Ukázalo dále na hrozný osud malých národů, které žijí na křižovatce místa, kde se střetávají zájmy nejen velkých národů, ale dnes už celého lidstva, rozděleného na dva tábory a spějícího ke křižovatce času, kdy se bude rozhodovat mezi jeho svobodným vývojem nebo zánikem v otroctví.

Bilance dvouleté přípravy k tomuto apokalyptickému utkání je hrozná. Ztráty civilního obyvatelstva jižní Koreje činí 1,760,000 osob, z toho 500,000 mrtvých. Bez cíle a v největším strádání bloudí 10,000,000 lidí, kteří jsou bez přístřeší. Vojenské ztráty spojenců k poslednímu dubnu činily 419.456, z toho Spojených států 109.159. Ztráty komunistů činily 1,676.000. Jednání o příměří nebylo nikdy tak daleko od cíle, jako v tomto výročí, kdy vystrkuje svá tykadla nově zorganizovaná armáda o síle jednoho milionu komunistických „dobrovolníků,” nakomandovaných z Číny a chrlících v zájmu „zajištění míru” každou vteřinu jeden granát.

Na Koreji není bojujících Rusů. Za to jsou tam sovětští komandanti a pozorovatelé. Sovětský svaz dosud válku nezačal, ale zařídil vše, aby krváceli jeho odpůrci. Korejská fronta už nemůže uhasnout: Kdyby ji vyklidili Spojené národy, Sovětský medvěd by získal odraziště na Japonsko a dále do Tichomoří. Kdyby ji vyklidili komunisté, byla by obnažena záda sovětského imperialismu na Sibiři.

Sověty šetří své síly a nechávají pro sebe pracovat čas a miliony otroků. Nemohou-li v Evropě rozmíchatí přímý válečný požár, v němž by se opotřebovali jejich odpůrci, pak se snaží alespoň o to, aby řada komunistic-

kých satelitů byla rozmnožena o další členy. Pokus o komunistický puč ve Francii skončil dne 28. května fiaskem a zatčením gen. tajemníka komunistické strany poslance Jacques Duclos. Puč selhal, poněvadž francouzské ministerstvo vnitra nebylo v rukou komunistů, aby si tam připravili státní převrat, nýbrž v rukou vlastenců, hájících odhodlaně svou vlast a demokracii.

Sovětským dirigentům nevádí, nepodařilo-li se to tentokrát ve Francii. Evropa je větší. Zbývají Skandinávské státy, Itálie a Západní Německo. V Evropě nastává boj mezi gen. Ridgway-em a komunistickými agenty Moskvy o to, zda se podaří sjednotit zbytek svobodné Evropy, nebo ji dále rozdělit po vzoru Koreje. Boj už začal, i když se ještě nestřílí. K výsledku jeho se upírají naděje zotročených národů za železnou oponou a uprehlíků roztroušených po celém svobodném světě a odhodlaných přispěti na pomoc své vlasti.

New York, 25. června 1952.

—A. R.

Církevní kalendář na měsíc srpen.

1.—Sv. Petra v okovech. Ojakživa hleděli vládcové zavděčiti se lidu popravami odpůrců. Skutky apoštolské v kap. 12. nám vypravují o Herodovi Agrippovi I (vnuku Heroda, jenž dal povraždit betlemská nemluvnátka), že dal usmrtit mečem Jakuba Mladšího, biskupa jerusalemského. Když viděl, že se to líbí židům, dal zajmouti i Petra. Chtěl ho o velikonocích předvésti lidu. Leč Bůh rozhodl jinak. Poslal svého anděla, který zázračným způsobem vyvedl Petra ze žaláře a z moci Herodovy.—Sk. apošt. zdůrazňují, že křesťanská obec bez ustání se modlíla za Petra k Bohu. Stejně i naši povinnosti jest modliti se bez ustání za naše kněze, věřící a spolukrajany, žalářované tam daleko ve vlasti, aby i jim Bůh poslal anděla, který by je vytrhl z moci Stalinovy.

2.—Sv. Alfonsa Maria Liguori, biskupa a vyznavače. 1696-1787. Jako sv. Tomáš Aquinský podal jasný výklad katolické dogmatiky, podobných zásluh ve výkladu katolické morálky získal si sv. Alfons. Z počátku advokát, po jedné prohrané při se rozhodl ke stavu duchovnímu. Jako kněz hleděl odpomoci náboženské nevědomosti věřících konáním misí. Za tím účelem zřídil misijní kongregaci Redemptoristů. Jako biskup ve sv. Agatě se proslavil neobyčejnou pastýřskou horlivostí. Jeho tělo odpočívá v Paganu.

3.—IX. neděle po sv. Duchu: Epištola 1. Kor. 10, 6-13: . . . Kdo se domnívá, že stojí, hled', abys nepadl.

Evangelium: Luk. 19, 41-47.: Vyčištění chrámu. . . „Dům můj jest dům modlitby.”

Sv. Augustina Gazotiče, biskupa. 1260-1329. V Trogin u Splitu v Dalmácii spatřil světlo své-

ta. Vystoupil do řádu sv. Dominika a byl jmenován biskupem záhřebským. Těžká byla jeho práce, neboť diecese byla zničena vpády divokých Tatarů. Jeho činnosti kladla velké překážky materialistická šlechta chorvatská, která sužovala lid a uchvacovala církevní statky. Všichni utlačovaní měli v Augustinovi neohroženého obhájce.—Není arcibiskup Stepinac hodným nástupcem svého sv. předchůdce?

4.—**Sv. Dominika. 1170-1221.** Zakladatel řádu, jenž svoji učeností patří mezi první řády v církvi. Dominik a jeho řád měl úkol čelit náporu slova Božího; proto nařídil svým spoluhráčům, aby neúnavně kázali, poučovali lid v pravé víře a vyvraceli bludnou nauku.—Kolik heresí jest dnes ve světě! Jest třeba, abys i ty pomohl v zdolávání tohoto jezu pro duše.

5.—**P. Marie Sněžné.** Svátek tento poukazuje na zvláštní událost, která se stala r. 352. Tehdy zjevila se P. Maria zároveň zbožnému římskému šlechtici a papeži Liberiovi, a žádala je, aby na místě, kde druhého dne spatří čerstvě napadlý sníh, postavili svatyni, jí zasvěcenou. A skutečně, v době pro sníh neobvyklé (5. srpna), naši sněhem pokrytý vrch Esquilin. Vybudovali tam první mariánskou basiliku. Tato basilika v dnešní době jest známá pod jménem P. Marie Větší (S. Maria Maggiore). Jest jednou ze čtyř basilik, které mají sv. bránu, otvíranou při zahajování milostivého léta. Tato basilika chová ostatky "jeslíček." Jest také místem dočasně odpočinku sv. Pia V., velkého reformátora církve. Pius XII. si zvláště oblíbil tuto basiliku, v níž byl vysvěcen na kněze a slavil své zlaté kněžské jubileum.—Církev vyhrazuje P. Marii po Bohu největší úctu. I náš život se má vyznačovat dětinou a důvěryplnou úctou k "Matce, která divy tvoří."

6.—**Proměnění Páně na hoře Tábor.** "Dobře jest nám tu býti" praví slávou Kristovou oslněný apoštol Petr. Vyjádřil tím štěstí duše, blízké Bohu.

7.—**Sv. Kajetána z Thieny. 1480-1547.** Původu šlechtického, brzy však pohrdl výhodami světa a rozhodl se pro sv. kněžství. V Římě se přidružil ke spolku "Bratrstvo lásky Boží," který měl za úkol povznést víru a mravy u zpuštěného a zdívočelého lidu římského. Později jako představený této kongregace nařídil svým spoluhráčům, aby se živili pouze almužnami. Když umíral, pravil okolostojícím slova, která by měl mít před očima každý z nás: "Není jiné cesty do nebe vedoucí, než cesta nevinností a cesta pokání. Kdo od oné se odchýlí, tomu nezbývá, než nastoupiti tuto; jinak je ztracen."

8.—**Sv. Cyriaka, Larga a Smaragda, muč.** Mučedníci doby Diokleciánovy věnovali se zmírnění hrozného osudu křesťanů, odsouzených pracovat při stavbě nádherných lázní Diokleciánových. Cyriak uzdravil dokonce císařovu dceru Arthemii, která se stala křesťankou.—Není v

v dnešní době tolik trpících spoluhráčů? Pomož, kde můžeš!

9.—**Sv. Jana Marie Vianney, vyzn. 1786-1859.** Ač slabého nadání, přece úsilovnou pilností dokončil studia theologická. Vynikal neobyčejnou láskou k Matce Boží a horlivostí pro spásu duší svěřeného lidu. Ars, kde se r. 1818 stal farářem, byl rušnou dílnou milosti Boží, která zvláště ve zpovědnici činila zázraky. Farnost, která před jeho příchodem byla takřka pohanská, stala se jeho přičiněním věhlasnou po celém světě. Vianneyů potřebuje dnešní doba, ne pyšných "vůdců národa."

10.—**X. neděle po sv. Duchu: Epištola 1. Kor. 12, 2-11: O darech Ducha sv.**

Evangelium Luk. 18, 9-14: Podobenství o farizeovi a publikánovi.

Sv. Vavřince, jáhna a muč. + 258. Kdo by neznal tohoto nejpoulnějšího starokřesťanského mučedníka, jenž dovedl i na rožni žertovat! —Nenaříkáme příliš mnoho na naše trampoty?

11.—**Sv. Zuzanny, panny, muč. + 295.** Vznešená římanka, která svými ctnostmi přiváděla mnohé pohany ke světlu víry. Poněvadž učinila slib ustavičného panenství, zkrížila tím plán Diokleciánův, který ji chtěl dát za manželku Galeriovi Maximinovi. Raději podstoupila mučednictví.—Statečnost se nedokazuje jen na poli válečném, daleko větší hrdinové zápou na mravním bojišti.

12.—**Sv. Kláry, panny. 1193-1253.** Stejným duchem nadchnuta jako její spoluobčan sv. František z Assisi, odhodlala se sloužit Bohu životem řeholním. Stala se zakladatelkou ženské františkánské větve, která ukázala světu vznešenost 3 evangelických rad. Byla ve velmi přátelském styku s naší bl. Anežkou.

13.—**Sv. Hippolyta a Kassiana, muč. Sv. Hippolyt** byl žalárníkem sv. Vavřince a od něho byl také pokřtěn. Pro svoji víru byl divokými koňmi usmýkán k smrti. Kassian byl biskupem v Aquileji; později v Imole u Bologne se věnoval vyučování mládeže. Když za Diokleciána vzniklo pronásledování křesťanů, Kassian byl pohanickým soudcem vydán na pospas svým vlastním žákům, kteří ho kovovými pisadly umučili.—Jak se odměňuje dnešní mládež učitelům věčných pravd ve vlasti?

14.—**Sv. Eusebia.** Na tento den připadá svátek dvou Eusebiů, jeden byl knězem v Palestině a umučen za Diokleciána, druhý byl knězem v Římě a vystupoval jako úspěšný bojovník proti arianismu za císaře Konstancia.

15.—**Nanebevzetí Panny Marie.** Nové dogma, ne však nová pravda. Radujme se s církví nad oslavou Boží, kterou ji zahrnul její Věčný Syn v nebeské slávě.

16.—**Sv. Joachima.** Zbožné podání dává otci P. Marie jméno Joachim, což znamená; "příprava

na Pána." Jistě dal světu tu nejbližší a nejdokonalejší přípravu na Pána ve své dceři Marii, která našla v Joachimově domě vpravdě dílnu ctností.

17.—XI. neděle po sv. Duchu. Epištola: 1. Kor. 15, 1-10. . . . Milostí Boží jsem co jsem a milost jeho ve mně nebyla marná.

Evangelium Mar. 7, 31-37.: Uzdravení hluchoněmého (Efeta.)

Sv. Hyacintha, vyznavače. 1183-1257. Řád dominikánský dostal první členy z národů slovanských v rodných bratřích Hyacintovi a Česlavovi. Pocházeli z Polska. Hyacinth se proslavil apoštolováním u slovanských národů. Založil kláštery i na Moravě, v Olomouci a ve Znojmě. —Jeho spolubratři platí dnes daň krve za věrnost řeholi sv. Dominika.

18.—Sv. Heleny. + 328. Byla matkou Konstantina Velikého. Využila vítězství svého syna nad pohanstvím k upevnění křesťanství a zakládala četné chrámy. Zvláště štědrou byla k místům, proslaveným životem Ježíše Krista.

19.—Sv. Jana Eudes, vyzn. 1601-1680. "Sloužití Kristu a Jeho církvi—" bylo Eudesovým heslem. Neunavnný pastýř duší a odpůrce bludů.

20.—Sv. Bernarda, opata, uč. církve. 1091-1153. Zakladatel kláštera cisterciáků v Clairvaux, věhlasný mariánský chvalořečník a úspěšný kazatel křížácké výpravy.

21.—Sv. Jany Františky de Chantal. 1572-1641. Vzorňá manželka a matka. Když v mladém věku 28 let ovdověla, věnovala se zbožnosti a skutkům milosrdenství. Spolu se sv. Františkem Saleským založila řeholní družinu "Navštívení P. Marie."—Odevzdanost do vůle Boží činí život snadným za všech okolností.

22.—Sv. Hippolyta, kněze a muč. Někdy čas byl oddán bludu Novaciánů, ale poznav své poblouzení, varoval věřící před neštěstím ztráty pravé víry.

23.—Sv. Filipa Benického. 1233-1285. Vystudoval nejdříve lékařství, pak vstoupil do řádu Servitů. Všude tajil svoje vzdělání a konal pokorně i ty nejnižší práce.—Pravé vzdělání vede k pokoře.

24.—XII. neděle po sv. Duchu. Epištola II. Kor. 3, 4-9: . . . litera zabíjí, duch však oživuje.

Evangelium: Luk. 10, 23-27: O milosrdném Samaritánu.

Sv. Bartoloměje, apoštola. Jinak také Nathanael zvaný, o němž sám Božský Spasitel řekl: "Ejhle Israelita pravý, v němž není lsti." Kázal evangelium v Indii a byl umučen v Arménii tím, že mu za živa byla sedřena kůže s těla.

25.—Sv. Ludvíka IX., kráte. 1215-1270. Ač králem dával celému okolí krásný příklad pokory a zbožnosti. Podnikl dvě válečné křížové výpravy. Na druhé výpravě zemřel. Před smrtí napomínal

vojíny: "Jste křesťané; nebud'te tedy mohamedány svými mravy."

26.—Sv. Zefyrina, papeže. Byl pro mírnější nakládání s bludáři. Zemřel asi přirozenou smrtí kolem r. 217.

27.—Sv. Josefa Kalasanského, vyzn. 1556-1648. Na srdci mu ležela především výchova mládeže; k tomu účelu založil řád "piaristů," který si získal nehybnoucí zaslůh o upevnění katolicismu v územích, ohrožených protestantismem a osvícenstvím.

28.—Sv. Augustina, biskupa a uč. círk. 354-430. Augustin byl za svých mladých let oddán rozmařilému životu a bludu manichejců. Po 20ti letech bloudění, milost Boží ho nalezla prostřednictvím Ambrožovy výmluvnosti. Augustin stal se křesťanem, knězem a biskupem v Hippo. Možná ho označili za největšího veleučedha pozního křesťanského starověku. Církev ho opatřila čestným názvem "doctor gratiae-učitel milosti."—Chápeš, co je milost?

29.—Stětí sv. Jana Křtitele. Jan byl neohroženým obhájcem Božích příkázání před hříšným Herodem Antípou. Pro tuto přímou byl na smrt nenáviděn královnou Herodiadou. Když při oslavě králových narozenin její dcera Salome tančila před králem, Herodes, v odměnu za taneč, slíbil jí splnit každé přání. Matkou navedena Salome, požádala o hlavu Jana Křtitele, který také na tvrzi Macherontu byl sťat.

30.—Sv. Růženy limánské, panny. 1586-1617. První květ svatosti latinské Ameriky. Zaslětíla celý svůj život co nejúžšímu spojení s Bohem. —Co mi bylo ziskem, to jsem se naučil pokládat pro Krista za škodu. Pro Něho jsem se všeho toho vzdal, a pokládám to za brak, abych Krista získal. (Fil. 3, 7-8.)

31.—XIII. neděle po sv. Duchu. Epištola Gal. 3, 16-20: Zaslíbení, daná ve Starém Zákoně, měla svou účinnost z Ježíše Krista, prostředníka mezi Bohem a lidmi.

Evangelium Luk. 17, 11-19: Uzdravení 10 malomocných.

Sv. Rajmunda, vyzn. 1200-1240. Byl jat utrpením křesťanů, zajatých od mohamedánů a chtěl jim ulehčit jejich úděl. Vstoupil do řádu Matky Boží na vykupování otroků. Když nestačily peníze, nabízel sebe sama za vysvobození jiných.

Z trpící vlasti.

Litoměřický biskup Dr. Štěpán Trochta, jest internován ve své residenci. Jest tam s ním jeho stařícká matka, které jest dovoleno viděti syna dvakrát týdně. Věřící viděti naposled svého arcipastýře o Božím Těle v r. 1950. Ozbrozená policie hlídá každý krok biskupův.

Pražské radio oznámilo, že dva prominentní vedoucí Katolické Akce v Československu byli odsouzeni k smrti komunistickým soudem v Brně. Za vinu jim byla kladena špionáž ve prospěch "vatikánských a amerických válečných štváčů." Jejich jména jsou: Vlastimil Zelený a Alois Pokorný. Spolu s nimi souzeno bylo dalších šest. Otto Madr, obžalovaný jako vedoucí této špionážní skupiny, byl odsouzen na doživotí. P. Stanislav Ledábyl z Brna, dostal 25 roků žaláře. Take dvě řeholní sestry, Ses. Žofie Langrová a Ses. Marie Winterová byly odsouzeny do vězení na 20 a 14 roků.

RUDÝ PROTEKTORÁT.

Od září 1951 bylo jen na nejvyšších místech pučistického režimu v ČSR provedeno přibližně 70 osobních změn. V politickém propadlišti mizejí ministři, vyslanci, generálové, poslanci. Mizejí nejvěrnější sluhové Moskvy, stejně jako ti, které zákulisní manévry Kominformy označily za reakcionáře ve službě Západu. Mají tyto čistky zakrýt permanentní krizi režimu? Krizi vnitropolitickou, hospodářsko-politickou? Totiž, co se dnes děje v porobené zemi a čeho ještě budeme svědky, jest jen logickým důsledkem krise vyšší, krise dialektického materialismu, který se jako hmota, uvedená jednou v pohyb, nutně, slepě a beze smyslu řítí vpřed. Řítí se však po slepé koleji.

Komunistický velvyslanec v USA Dr. Vladimír Procházka, se nevrátil ze zasedání Spoj. národů v Paříži zpět do Washingtonu, nýbrž pro změnu odpočívá na Pankráci. Prý ve spojitosti s domnělou velezradou svého bratra gen. Procházky.

Ze znojemského a břeclavského okresu se hlásí hromadné vystoupení ze Svazu české mládeže. Proslýchá se, že toto vystoupení jest důsledkem toho, že členové SČM byli nuceni pomáhat Pohraniční stráž při zřizování hraničních překážek z ostnatého drátu.

Tragické postavy kolem Zápotočského, které si říkají "vláda," věnovaly v poslední době řadu sebhůzí nesplnění státního hospodářského plánu a opatřením, které podle směrnic KSC mají "odstranit nedostatky" a "zlepšit hospodářství."

Ubohé Karlovy Vary, kdysi lázeňská pýcha

Československa! Dnes jsou městem špíny a smetí. Budovy chátrají, omítka opadáva. Cizinecký ruch takřka úplně utíchl. Většina restaurací byla zavřena a nahrazena kanceláři a mléčnými bary. Ve výlohách jsou jen propagační plakáty. Prolulá vila Becher byla odevzdána "pionýrům" a změněna na "Dům pionýrů."

Teror proti zemědělskému lidu se stupňuje. Tvrdý odpor selských hlav a srdcí, jichž velkým symbolem provždy zůstane Kozina, Kubata, Cimbura, děsí rudé. Selský lid věrně lpí na slově Božím a rodné hroudě. Proto nenávistný teror. Ze strachu? Tak u t. zv. státního soudu ve Znojmě byl předváděn proces s jihomoravskými sedláky, kterým bylo kladeno za vinu, že "chtěli vytvořit ozbrojené jednotky k převzetí moci v případě zahraničního ozbrojeného útoku na republiku." Podle zpráv komunistického tisku, obžalovaným přitěžovalo, že "se netajili tím, že jim byl trnem v oku rozvoj JZD (jednotné zemědělské družstvo) a že se proto snažili ochromit jeho činnost." Trestry: 10 až 25 let.

V Brně dalo ministerstvo vnitra rozpustit několik akvaristických spolků. Prý "trpěly" protistátní činnost. Tak už i ten, kdo pěstuje zlaté ryby, je nebezpečným páně Čepičkovým tankům a kulometům.

Třebas je šumavská hranice takřka neprodyšně uzavřena, utýraný český člověk volí přece jen riskantní cestu za svobodou. Zajímavá jsou čísla ze statistiky uprchlíků, kteří přišli v prvních třech měsících tohoto roku do amerického pásma Německa. Pozoruhodné jest, že roste počet odborných dělníků (v březnu 44%), příslušníků SNB, pohraniční stráže, vojáků a žen.

Pan vojevůdce Čepička si dal nejen ušít generálskou uniformu a čížmy, ale dokonce prohlásil, že "jeho armáda" je připravena k útoku proti "imperialistům." A důsledek této vojevůdceovské these Čepičkovy jest ten, že naši mládež je s tvrdší a tvrdší houževnatostí vnučována jakási bojová pohotovost jako základní životní krédo. Říká se tomu "totální branná výchova." Ve školách, od obecných až po university, v SČM, v Sokole, v závodech, všude se vyvíjí horečné úsilí o zavedení totální branné výchovy. Děje se tak zřejmě pod těžkým

tlakem Kremlu. Česká a slovenská mládež z obrovské většiny nebude, bohudík, nikdy nástrojem sovětské účinnosti. Pak ale zeť-voje-vůdce Čepička sotva vykouzlí "totální armádu." A pokud se týče té zbrusu nové uniformy, feldmaršál Goering jich měl víc v šatníku a přece skončil v Norimberku.

Přijel do Ruska jakýsi "salonní bolševík" ze Západu (asi téhož zrna a politické znalosti jako rudý děkan Johnson z anglikánské církve) aby se podíval na ten supersvět. Badatelissima Josefa mu však neukázali, za to ho zavezli na superkolchoz. Nebohému "hladověi" ze Západu se otevřely oči, když viděl plnou sýpku. Tázał se, kterak docílili stateční kolchozníci tak nadměrnou úrodu. Jeden z nich vysvětlil: "My v Sovětském ráji máme čtyřikrát do roka žně." Západník se zachvěl obdivem. "Kterak, prosím, to?" "Inu, jedny žně v roce máme v Maďarsku, druhé v ČSR, třetí v Polsku a něco taky tady." —V.O.

BOJ TISKEM.

První číslo ústředního časopisu Orelstva je rozesláno do celého světa. A redakci začíná docházet první odezva. Časopis se líbí. Čtenáři jsou překvapeni jeho úrovní obsahovou i formou a tiskem.

Náš list tedy zakotvil ve Vašich srdcích. Nelze se však spokojit jen tím. Je to jen začátek našeho boje. Chceme od Vás daleko víc.

Vy všichni, bratři a sestry, roztroušeni po všech světadílech, vy všichni jste nejen našimi spolupracovníky, nýbrž také spolubojovníky.

Je to náš nástup. Nástup zatím tiskem. Čtěte, podpořte však také morálně i hospodářsky tuto velikou akci orelskou, vždyť je tu kus boje za naši svobodu. Čtěte náš list a dejte jej také číst svým přátelům. Dejte náš list do rukou i těm, kteří nejsou dosud v řadách Orla. Informujte o obsahu listu své okolí i své přátele, občany zemí, v nichž dočasně jste našli domov.

Je to příkaz orelského svědomí, je to příkaz orelského apoštolátu. Nástup byl zahájen. Zatím tiskem. Pomůže nám soustředit naše síly v exilu, usnadní nejen náš styk, ale i vlastní nástup organizační. Bez pevné, jednotné a svorné organizace, marné jest naše úsilí i naše oběti.

Věříme, že jste a zůstanete nejen dobrými spolupracovníky, nýbrž také spolubojovníky!

Z ŘÍMSKÉ PERSPEKTIVY.

Noví blahoslavení: Italka Rosa Venerini, zakladatelka kongregace Zbožných učitelek Venerini. Rafaela Marie od Božského Srdce, zakladatelka Služebnic Božského Srdce. Bertilo Boseardin z kongregace sv. Doroty od Božského Srdce.

Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje byl kano-nicky zřízen v římské diecési. Čechy v diecésní radě zastupuje P. Dr. Josef Olšr, S. J.

Sv. Otec v listě k rumunským biskupům, kněžím a věřícím z 27. 3. 52.: "Zdá se nám, že ve Vás ožila prvotní Církev a proto, poně-vadž milujeme otcovsky váš národ a chováme zvláštní lásku k těm, "kdo trpí příkoří pro spravedlnost," rádi bychom zlíbali okovy ne-spravedlivě uvězněných, kteří naříkají a souží se více pro útoky na náboženství, pro zkázu posvátných zřízení a ohroženou věčnou spásu svého lidu, než pro vlastní utrpení a ztracenou svobodu." (Vinculum květen 52.)

V Anglii jest 2328 katolických škol, které navštěvuje 388.657 žáků.

Mezinárodní katolická sportovní konference konala se v Imsterade u Maastrichtu za účasti kat. sport. Svazů z Belgie, Holandska, Lucemburska a Německa. Na konferenci byly vypracovány zásady, o jejichž uskutečnění se mají zasadit národní katolické sportovní Svazy.

Redakční sdělení

Příspěvky zasílejte na adresu: Mr. Janevan, St. Joseph's Villa, David City, Nebraska, USA.

Uzávěrka každého čísla jest 10. dne každého měsíce.

Předplatné činí za dobu od července do prosince 1952 2 americké dolary i s poštovným.

Upozorňujeme naši orelskou veřejnost na naši ediční činnost, kterou hodláme v brzké době zahájit.

Prosíme členstvo a příznivce, aby nám psali o svých přáních. Každý návrh a kritický posudek našeho díla jest vítán.

Vybízíme bratry a sestry, kteří již z Evropy vyemigrovali, nebo mají pevné zaměstnání i v Evropě, aby se nespokojili pouze zaplacením předplatného, nýbrž, aby svým šlechetným darem umožnili nám posílat Orla zdarma bratřím v uprchlických táborech Německa a Rakouska. I oni jsou našimi bratry a mají nárok na orelský časopis. Teměř polovina výtisků jest rozesílána zdarma.

Pošlete nám adresy přátel, jimž bychom mohli zasílat časopis "Orel."

K 30. výročí brněnského sletu orelstva vydáme serii sletových pohlednic. Objednávky číňte hromadně z každé Oblasti.

Upozorňujeme členstvo a příznivce Čs. Orla, bydlící poblíže Chicaga, že v den Slavnosti Distriktního Svazu českých katolíků v Chicagu, koná se orelský sraz. Přesné datum bude později oznámeno, pravděpodobně v měsíci září. V ten den Čs. Orelstvo v exilu odevzdá 5. Sboru sv. Václava Katolických Sokolů v Chicagu pamětní stuhu na sborovou vlajku. Již dnes jsou zajištěny výpravy z New Yorku a Clevelandu.

Abychom předešli mnohým nedorozuměním a překážkám, vzniklým hlavně nepochopením orelských snah u některých činitelů našeho exilu a především českého vysílání RFE, prosíme členstvo, aby své příspěvky, určené pro orelské relace v rozhlasu Svobodné Evropy, zasílali výlučně na adresu redakce rozhlasových orelských vysílání: Karel Hruša, 114—43rd Street, Union City, NJ, USA.

Ve Venezuele vychází časopis "Naš Vzlet." Je věnován pracovníkům Čs. Orla v exilu a řeší důležité otázky, týkající se budoucí činnosti Orla ve vlasti. Časopis objednejte na adrese: Petr Zeman, Cuji a Romualdo 84, Restaurant Europeo, Caracas, Venezuela.

Ještě do konce tohoto roku bude svolán pravděpodobně do New Yorku sjezd Svatováclavské župy v exilu. Na sjezdu budou provedeny volby nového předsednictva a rady exilní župy. Upozorňujeme okrsky (Oblasti) i jednotlivé členy, aby připravili pro mandátovou komisi své návrhy. Datum sjezdu bude včas oznámeno.

Nutno zvláště upozornit, že Čsl. Orel jest hnutí nadstranickým, nepolitickým. O tuto linii spolkovou vedlo jeho vedení v minulosti boj a to se zdarem. Nepolitičnost Orla nutno chránit a bránit zvláště pak v komplikova-

ných politických poměrech v exilu. Není tudíž možno, aby funkcionář jakékoliv politické organizace v exilu, tedy i člen Rady Svob. Československa, byl z tohoto titulu členem předsednictva župy. Stejně pak není přípustným, aby funkcionář orelského vedení v exilu, byl z titulu této své orelské funkce členem organizací politických zastupitelských sborů exilu.

V New Yorku byly vydány mapy koncentračních táborů v Československu, zaměřené na dávný boj Orlů proti komunismu. V tisku jsou také kresby, znázorňující tento boj. Obojí objednejte na adrese: Čs. Orel v exilu, 425—142 Street, Bronx 54, New York, NY, USA.

Bratři a sestry v Australii, kteří se dosud nepřihlásili předsednictvu Oblasti, se žádají, aby své adresy a každou jejich změnu ohlásili na adresu: OREL, c/o C. Y. O., Cusa House, 175 Elizabeth Street, Sydney, NSW, Australia.

Pro vytvoření hospodářské základny župy prosíme členstvo, aby své příspěvky na poštovné a různé výdaje kanceláře poslali na adresu: Čs. Orel v exilu, 425—142 Street, Bronx 54, New York, NY, USA. Na tutéž adresu oznamte každou možnost získání affidavitu k příjezdu našich členů do Spojených Států.

Zdař Bůh.—Redakce Orla.